

Sygn. akt II AKa 382/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński

Sędziowie SA - Anna Zdziarska (spr.)

SO (del.) – Katarzyna Capałowska

Protokolant: sekr. sąd. – Sylwester Leńczuk

przy udziale prokuratora Marcina Komorowskiego i oskarżycielki posiłkowej W. S.

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2019 r.

sprawy:

1. B. M., urodz. (...) w T., syna Z. i J. z domu I.

oskarżonego o czyny z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

2. S. P., urodz. (...) w O., syna R. i K. z domu B.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 29 maja 2018 r., sygn. akt XVIII K 126/17

1. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego B. M. w ten sposób, że:

- datę początkową czynu z punktu I ustala jako nie późniejszą niż listopad 2014r.,

- w punkcie V kwotę zasądzoną na rzecz T. G. (1) z tytułu solidarnego naprawienia szkody obniża do kwoty 9400 (dziewięć tysięcy czterystu) złotych;

2. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego B. M. w pozostałym zakresie oraz w zaskarżonej części wobec oskarżonego S. P.;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. S. – Kancelaria Adwokacka w W. 720 (siedemset dwadzieścia) złotych, powiększone o 23% VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu S. P. w postępowaniu odwoławczym oraz zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. M., obecnie C. – Kancelaria Adwokacka w W. 720 (siedemset dwadzieścia) złotych, powiększone o 23% VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielce posiłkowej W. S.;

4. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach na nich przypadających, w tym 700 (siedemset) złotych od B. M. i 2300 (dwa tysiące trzysta) złotych od S. P. tytułem opłaty za II instancję.

UZASADNIENIE

B. M. oskarżono o to, że:

I. w okresie od nieustalonego dnia, nie później jednak niż od 1 października 2013r. do 5 listopada 2015 r. w okolicach W., P., T., S., G. i w innych miejscach na terenie Polski, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstw doprowadzania osób fizycznych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w nieustalanej łącznej kwocie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz poprzez wprowadzenie pokrzywdzonych w błąd co zaistnienia sytuacji uzasadniającej przekazanie pieniędzy na rzecz osób fizycznych, co przyjęło formę nawiązywania kontaktów telefonicznych z pokrzywdzonymi, podania się za członków ich rodzin i zakomunikowania w trakcie tych rozmów nieprawdziwych informacji o zaistnieniu sytuacji uzasadniającej rozdysponowanie środkami pieniężnymi, w następstwie czego pokrzywdzeni przekazywali środki pieniężne, które w przeważającej większości były przekazywane na rzecz członków w/w zorganizowanej grupy przestępczej przebywających na terenie Wielkiej Brytanii, przy czym w skład w/w zorganizowanej grupy przestępczej w różnych okresach jej funkcjonowania wchodził trzech mężczyzn, wobec których toczy się odrębne postępowanie karne oraz inne nieustalone osoby,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

II. w okresie od 16 do 17 grudnia 2015 r. w N. oraz w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną, wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne i innymi nieustalonymi osobami, doprowadził E. A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 31.000 złotych w ten sposób, iż stosownie do uzgodnionego podziału ról przyjął od L. S. w P. pieniądze w kwocie 31.000 złotych i przetransportował w nieustalone miejsce, gdzie przekazał w/w mężczyźnie, wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne, przy czym w/w środki pieniężne zostały uzyskane w ten sposób, iż nieustalony mężczyzna skontaktował się telefonicznie z w/w pokrzywdzoną i w trakcie kilku rozmów wprowadził ją w błąd co do swojej tożsamości poprzez przedstawienie się za członka jej rodziny i przekazanie nieprawdziwych informacji o zdarzeniu losowym, którego miał doświadczyć w/w członek rodziny E. A., a jednocześnie zażądał wydania pieniędzy, w następstwie czego pokrzywdzona trzykrotnie przekazała ustalonemu mężczyźnie pieniądze w łącznej kwocie 31.000 złotych, które w/w mężczyzna w trakcie trzech kursów przetransportował z N. odpowiednio do O., G. i G., gdzie zostały przekazane L. S. celem dalszej dystrybucji,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

III. w dniu 7 stycznia 2016 r. w K. oraz w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną, wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne i innymi nieustalonymi osobami, doprowadził S. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 13.000 złotych w ten sposób, iż w ramach ustalonego podziału ról przyjął od L. S. w okolicach P. pieniądze w kwocie 13.000 złotych i przetransportował w nieustalone miejsce, gdzie przekazał w/w mężczyźnie, wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne, przy czym w/w środki pieniężne zostały uzyskane w ten sposób, iż nieustalony mężczyzna skontaktował się telefonicznie z w/w pokrzywdzonym i w trakcie kilku rozmów wprowadził go w błąd co do swojej tożsamości poprzez przedstawienie się za członka jego rodziny i przekazanie nieprawdziwych informacji o zdarzeniu losowym, którego miał doświadczyć w/w członek rodziny S. B., a jednocześnie zażądał wydania pieniędzy, w następstwie czego pokrzywdzony przekazał ustalonemu mężczyźnie pieniądze w kwocie 13.000 złotych, które w/w mężczyzna przetransportował z K. do G., gdzie zostały przekazane L. S. celem dalszej dystrybucji,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

IV. w dniu 18 stycznia 2016 r. w Ż. oraz w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną, wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne i innymi nieustalonymi osobami, doprowadził T. G. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 10.000 złotych w ten sposób, iż w ramach ustalonego podziału ról przyjął od L. S. w okolicach P. pieniądze w kwocie 10.000 złotych i przetransportował w nieustalone miejsce, gdzie przekazał w/w mężczyźnie, wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne, przy czym w/w środki pieniężne zostały uzyskane w ten sposób, iż nieustalony mężczyzna skontaktował się telefonicznie z w/w pokrzywdzoną i w trakcie kilku rozmów wprowadził ją w błąd co do swojej tożsamości poprzez przedstawienie się za członka jej rodziny i przekazanie nieprawdziwych informacji o zdarzeniu losowym, którego miał doświadczyć w/w członek rodziny T. G. (1), a jednocześnie zażądał wydania pieniędzy, w następstwie czego pokrzywdzona przekazała ustalonemu mężczyźnie pieniądze w kwocie 10.000 złotych, które w/w mężczyzna przetransportował z Ż. do G., gdzie zostały przekazane L. S. celem dalszej dystrybucji,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

V. w dniu 21 stycznia 2016 r. w K. oraz w P., działając w celu

osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną, wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne i innymi nieustalonymi osobami, usiłował doprowadzić G. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 15.000 złotych w ten sposób, iż w ramach ustalonego podziału ról udał się w okolicę P. celem odebrania pieniędzy w w/w kwocie od L. S., a następnie przekazania na rzecz w/w mężczyzny, wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne, przy czym w/w środki pieniężne zostały uzyskane w ten sposób, iż nieustalona kobieta skontaktowała się telefonicznie z w/w pokrzywdzoną i w trakcie kilku rozmów wprowadziła ją w błąd co do swojej tożsamości poprzez przedstawienie się za członka jej rodziny i przekazanie nieprawdziwych informacji o zdarzeniu losowym, którego miał doświadczyć w/w członek rodziny G. S., a jednocześnie zażądała wydania pieniędzy, w następstwie czego pokrzywdzona przekazała ustalonemu mężczyźnie pieniądze w kwocie 15.000 złotych, które w/w mężczyzna przetransportował z K. do G. z zamiarem przekazania L. S., który z kolei miał je przetransportować w okolice P. celem dalszej dystrybucji stosownie do uzgodnionego podziału ról, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na fakt, że L. S. został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

VI. w dniu 4 listopada 2015 r. w I. oraz w innym nieustalonym miejscu, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną, wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne i innymi nieustalonymi osobami, doprowadził W. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 9.100 złotych oraz 100 EURO w ten sposób, iż w ramach ustalonego podziału ról udał się w bliżej nieustalone miejsce, gdzie od nieustalonego mężczyzny odebrał pieniądze w w/w kwocie po tym jak zostały przetransportowane z I., a następnie przekazał w/w mężczyźnie, wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne, przy czym w/w środki zostały uzyskane w ten sposób, iż nieustalony mężczyzna skontaktował się telefonicznie z pokrzywdzoną i w trakcie kilku rozmów wprowadził ją w błąd co do swojej tożsamości poprzez przedstawienie się za członka jej rodziny i przekazanie nieprawdziwych informacji o zdarzeniu losowym, którego miał doświadczyć w/w członek rodziny W. B., a jednocześnie zażądał wydania pieniędzy w kwocie 30.000 złotych, w następstwie czego pokrzywdzona przekazała nieustalonemu mężczyźnie pieniądze w kwocie 9.100 złotych oraz 100 EURO, które w/w mężczyzna przetransportował z I. do bliżej nieustalonego miejsca celem dalszej dystrybucji,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

VII. w dniu 30 lipca 2015 r. w S. oraz w innym nieustalonym miejscu, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną, wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne i innymi nieustalonymi osobami, doprowadził J. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 40.000 złotych w ten sposób, iż w ramach ustalonego podziału ról udał się w bliżej nieustalone miejsce, gdzie od nieustalonego mężczyzny odebrał pieniądze w w/w kwocie po tym jak zostały przetransportowane z I., a następnie

przekazał w/w mężczyźnie, wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne, przy czym w/w środki pieniężne zostały uzyskane w ten sposób, iż nieustalony mężczyzna skontaktował się telefonicznie z w/w pokrzywdzoną i w trakcie kilku rozmów wprowadził ją w błąd co do swojej tożsamości poprzez przedstawienie się za członka jej rodziny i przekazanie nieprawdziwych informacji o zdarzeniu losowym, którego miał doświadczyć w/w członek rodziny J. K., a jednocześnie zażądał wydania pieniędzy w kwocie 70.000 złotych w następstwie czego pokrzywdzona przekazała nieustalonemu mężczyźnie pieniądze w kwocie 40.000 złotych, które w/w mężczyzna przetransportował z S. do bliżej nieustalonego miejsca celem dalszej dystrybucji,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

VIII. w okresie od 14 marca 2016 r. do nieustalonego bliżej dnia, w J., S. oraz bliżej nieustalonej miejscowości, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną, wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne oraz mężczyzną, wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne pozostające na etapie przewodu sądowego oraz innymi nieustalonymi osobami, a także przy udziale ustalonego mężczyzny, doprowadził T. G. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 30.000 złotych w ten sposób, iż stosownie do ustalonego podziału ról udał się do S., gdzie od w/w mężczyzny, wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne pozostające na etapie przewodu sądowego odebrał pieniądze w w/w kwocie, przy czym w/w środki pieniężne zostały uzyskane w ten sposób, że nieustalony mężczyzna skontaktował się telefonicznie z T. G. (2) i w trakcie kilku rozmów wprowadził ją w błąd co do swojej tożsamości poprzez przedstawienie się za członka jej rodziny i przekazanie nieprawdziwych informacji o zdarzeniu losowym, którego miał doświadczyć w/w członek rodziny T. G. (2), a jednocześnie zażądał wydania pieniędzy, w następstwie czego pokrzywdzona przekazała ustalonemu mężczyźnie środki pieniężne w kwocie 30.000 złotych, który przetransportował je z J. do P., gdzie przekazał w/w mężczyźnie, wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne pozostające na etapie przewodu sądowego, który z kolei przetransportował je do S. celem dalszej dystrybucji,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

IX. w dniu 17 marca 2016 r. w B., S. oraz bliżej nieustalonej miejscowości, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną, wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne oraz mężczyzną, wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne pozostające na etapie przewodu sądowego oraz innymi nieustalonymi osobami, doprowadził A. K. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 23.000 złotych w ten sposób, iż stosownie do ustalonego podziału ról udał się do S., gdzie od w/w mężczyzny, wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne pozostające na etapie przewodu sądowego odebrał pieniądze w w/w kwocie celem przechowania i dalszego rozdysponowania na rzecz w/w mężczyzny, wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne, przy czym w/w środki pieniężne zostały uzyskane w ten sposób, że nieustalony mężczyzna skontaktował się telefonicznie z A. K. (1) i w trakcie kilku rozmów wprowadził ją w błąd co do swojej tożsamości poprzez przedstawienie się za członka jej rodziny i przekazanie nieprawdziwych informacji o zdarzeniu losowym, którego miał doświadczyć w/w członek rodziny A. K. (1), a jednocześnie zażądał wydania pieniędzy, w następstwie czego pokrzywdzona przekazała nieustalonemu mężczyźnie środki pieniężne w kwocie 23.000 złotych, który przetransportował je z B. do bliżej nieustalonego miejsca, gdzie przekazał w/w mężczyźnie, wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne pozostające na etapie przewodu sądowego, który z kolei przetransportował je do S. celem dalszej dystrybucji,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

S. P. oskarżono o to, że:

XIV. w okresie od 29 do 30 kwietnia 2015 r. w W., R., O., T. i P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną, wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne oraz z drugim mężczyzną, wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne pozostające na etapie przewodu sądowego, doprowadził W. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy łącznej w kwocie 25.000 złotych w ten sposób, iż w ramach ustalonego podziału ról przyjął na terenie O. pieniądze w kwocie 25.000 złotych od w/w

mężczyzny, wobec którego czy się odrębne postępowanie karne pozostające na etapie przewodu sądowego, a następnie przetransportował do T., gdzie przekazał w/w mężczyźnie, wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne, przy czym w/w środki pieniężne zostały uzyskane w ten sposób, iż nieustalony mężczyzna skontaktował się telefonicznie z w/w pokrzywdzoną i w trakcie kilku rozmów wprowadził ją w błąd co do swojej tożsamości poprzez przedstawienie się za członka jej rodziny i przekazanie nieprawdziwych informacji o zdarzeniu losowym, którego miał doświadczyć w/w członek rodziny W. S., w następstwie czego pokrzywdzona dwukrotnie przekazała ustalonemu mężczyźnie pieniądze w łącznej kwocie 25.000 złotych, które w/w mężczyzna przetransportował z W. do R. i przekazał w/w mężczyźnie, wobec którego czy się odrębne postępowanie karne pozostające na etapie przewodu sądowego, który przetransportował je do O. i tam rozdysponował w w/w sposób,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 29 maja 2018 r., w sprawie sygn. akt XVIII K 126/17:

I. Oskarżonego B. M. uznał za winnego popełnienia czyn zarzucanego mu w punkcie I (pierwszym) aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę w wysokości 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. oskarżonego B. M. uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punkcie II (drugim), III (trzecim), IV (czwartym), VI (szóstym), VII (siódmym), VIII (ósmym) i IX (dziewiątym) aktu oskarżenia wyczerpujących dyspozycję art. 286 § 1 k.k. oraz uznał za winnego popełnienia czyn zarzucanego mu w punkcie V (piątym) aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., z tym, że ustalił odnośnie czynu z punktu VI (szóstego) aktu oskarżenia, że wartość szkody wynosiła łącznie 9.524,50 złotych, na którą to kwotę składały się pieniądze w kwocie 9.100 złotych oraz 100 EURO, i przyjmując, że wyżej wymienione czyny popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw, o którym jest mowa w treści art. 91 § 1 k.k., co wyczerpuje dyspozycję art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. - za wszystkie te czyny przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę w wysokości 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

III. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu B. M. karę łączną pozbawienia wolności w wysokości 4 (czterech) lat i 4 (czterech) miesięcy;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu B. M. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 19 kwietnia 2016 roku do dnia 20 maja 2016 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego B. M. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami solidarnie z innymi współsprawcami poprzez zapłatę na rzecz niżej wymienionych pokrzywdzonych następujących kwot i tak na rzecz:

- E. A. pieniędzy w kwocie 31.000 złotych,
- S. B. pieniędzy w kwocie 13.000 złotych,
- T. G. (1) pieniędzy w kwocie 10.000 złotych,
- W. B. pieniędzy w kwocie 9.524,50 złotych, na którą składają się pieniądze w kwocie 9.100 złotych oraz 100 EURO,
- J. K. pieniędzy w kwocie 40.000 złotych,
- T. G. (2) pieniędzy w kwocie 30.000 złotych,

- A. K. (1) pieniędzy w kwocie 23.000 złotych;

VI. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego B. M. przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowych osiągniętych z popełnienia przestępstw w kwocie 3.500,00 (trzech tysięcy pięciuset) złotych;

VII. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego B. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 700,00 (siedmiuset) złotych tytułem opłaty i koszty postępowania w sprawie w kwocie 1.981,77 złotych (jednego tysiąca dziewięciuset osiemdziesięciu jeden złotych siedemdziesięciu siedmiu groszy), pozostałe koszty postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa;

XIII. oskarżonego S. P. uznał za winnego popełnienia czyn zarzucanego mu w punkcie XIV (czternastym) aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. i za to - przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. - na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył mu karę w wysokości 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz - przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. - na podstawie art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XIV. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. - na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego S. P. warunkowo zawiesił ustalając okres próby na 5 (pięć) lat;

XV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu S. P. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 19 kwietnia 2016 roku do dnia 06 lipca 2016 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny i tym samym orzeczoną wobec oskarżonego karę grzywny uznał za wykonaną do wysokości 158 (stu pięćdziesięciu ośmiu) stawek dziennych;

XVI. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego S. P. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem solidarnie z innymi współsprawcami poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej W. S. pieniędzy w kwocie 25.000 złotych;

XVII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego S. P. przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 900,00 (dziewięciuset) złotych;

XVIII. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego S. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.300,00 złotych (dwóch tysięcy trzystu złotych) tytułem opłaty i koszty postępowania w sprawie w kwocie 1.488,73 złotych (jednego tysiąca czterystu osiemdziesięciu ośmiu złotych siedemdziesięciu trzech groszy), pozostałe koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

XIX. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 17 ust. 1 pkt 2 i ust 2 pkt 5 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu - zasądził od Skarbu Państwa wynagrodzenie w kwocie 3.480,00 (trzech tysięcy czterystu osiemdziesięciu) złotych plus podatek VAT dla adwokata M. S. z tytułu kosztów nieopłaconej przez stronę pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu S. P. w niniejszej sprawie;

XX. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 2 ust. 1 oraz § 17 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądził od Skarbu Państwa wynagrodzenie w kwocie 900,00 (dziewięciuset) złotych plus podatek VAT dla adwokata K. K. z tytułu kosztów nieopłaconej przez stronę pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielce posiłkowej T. G. (2) w niniejszej sprawie;

XXI. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 2 ust. 1 oraz § 17 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądził od Skarbu Państwa wynagrodzenie w kwocie 1.380,00

(jednego tysiąca trzystu osiemdziesięciu) złotych plus podatek VAT dla adwokat M. M. z tytułu kosztów nieopłaconej przez stronę pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielce posiłkowej W. S. w niniejszej sprawie.

Wyrok powyższy zaskarżyli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego B. M. na podstawie art 427 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. skarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, tj.:

a. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zgromadzonych dowodów w sposób uchybiający zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, co wyrażało się w odmowie dania wiarygodności wyjaśnieniom B. M., w zakresie, w jakim ten wyjaśniał, że na początku nawiązania współpracy z (...) i (...) oraz A. K. (2) nie wiedział, co znajduje się w przewożonych przez niego przesyłkach, podczas gdy swobodna ocena materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, pozwala stwierdzić, że oskarżony w tym zakresie wyjaśniał prawdę;

b. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zgromadzonych dowodów w sposób uchybiający zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, co wyrażało się w odmowie dania wiarygodności wyjaśnieniom B. M., w zakresie, w jakim ten wyjaśniał, że nie miał świadomości co do pochodzenia pieniędzy z przestępstwa, podczas gdy swobodna ocena materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, pozwala stwierdzić, że oskarżony w tym zakresie wyjaśniał prawdę;

c. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zgromadzonych dowodów w sposób uchybiający zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, co wyrażało się w odmowie dania wiarygodności wyjaśnieniom B. M., w zakresie, w jakim ten wyjaśniał, że nie miał świadomości co do faktu, że w momencie nawiązania i trwania współpracy z określonymi osobami bierze udział w zorganizowanej grupie przestępczej, trudniącej się dokonywaniem oszustwa, na tzw. „wnuczka”, podczas gdy swobodna ocena materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, pozwala stwierdzić, że oskarżony w tym zakresie wyjaśniał prawdę;

d. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zgromadzonych dowodów w sposób uchybiający zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, co wyrażało się w odmowie dania wiarygodności wyjaśnieniom B. M., w zakresie, w jakim ten wyjaśniał, że nie miał świadomości co do faktu, że sposób w jaki przekazywane były przesyłki oraz prośby o unikaniu policji nie wzbudziły jego wątpliwości, podczas gdy swobodna ocena materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, pozwala stwierdzić, że oskarżony w tym zakresie wyjaśniał prawdę;

e. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zgromadzonych dowodów w sposób uchybiający zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, co wyrażało się w odmowie dania wiarygodności wyjaśnieniom B. M., w zakresie, w jakim ten wyjaśniał, że rozmawiał z określonymi osobami o możliwości zatrudnienia, podczas gdy swobodna ocena materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, pozwala stwierdzić, że oskarżony w tym zakresie wyjaśniał prawdę;

f. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zgromadzonych dowodów w sposób uchybiający zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, co wyrażało się w odmowie dania wiarygodności wyjaśnieniom B. M., w zakresie, w jakim ten wyjaśniał, że wymieniał telefony komórkowe oraz karty sim na prośbę osób z którymi współpracował, gdyż w ich ocenie w jego miejscu zamieszkania nie ma odpowiedniego zasięgu, podczas gdy swobodna ocena materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, pozwala stwierdzić, że oskarżony w tym zakresie wyjaśniał prawdę;

g. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zgromadzonych dowodów w sposób uchybiający zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, co wyrażało się w odmowie dania wiarygodności zeznaniom świadka E. M., w zakresie, w jakim ta zeznawała, że oskarżony B. M. relacjonował - co do obietnic co do

zatrudnienia go oraz jego nerwowego zachowania związanego z brakiem wywiązania się z niej przez określone osoby, które zwerbowały go przez portal internetowy (...) do rozwożenia paczek - podczas gdy swobodna ocena materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, pozwala stwierdzić, że świadek w tym zakresie zeznawał prawdę;

h. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzyganie w sposób rażący wszelkich wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, poprzez przyjęcie, że oskarżony B. M. wyjaśniał nieprawdę co do braku świadomości, jeśli chodzi o istnienie i funkcjonowanie zorganizowanej grupy przestępczej, obietnice składane mu w zakresie ewentualnego zatrudnienia przez osoby zlecające mu dostarczanie paczek i pieniędzy, podczas gdy w zakresie w jakim sąd poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, tj. w zakresie rekrutowania kurierów - w tym oskarżonego - przez Internet oraz wyjaśnień innych oskarżonych wynika, że dalszy brak możliwości weryfikacji tych twierdzeń oskarżonego wymagał oddania mu w tym zakresie wiary;

i. art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie ustaleń faktycznych w sprawie na okolicznościach, które nie zostały, zgodnie z przepisami postępowania karnego, utrwalone ani przeprowadzone w formie dowodu, co wyrażało się w przyjęciu, bez oparcia w materiale dowodowym, że oskarżony B. M. miał świadomość co do istnienia i celu zorganizowanej grupy przestępczej, przestępnego pochodzenia paczek i środków pieniężnych znajdujących się w kopertach oraz zdawał sobie sprawę z tego, że określone i nieokreślone osoby z którymi współpracuje trudnią się przestępstwami na tzw. „wnuczka”.

- przy czym wskazane naruszenia przepisów postępowania miały wpływ na treść skarżonego orzeczenia oraz doprowadziły Sąd a quo do błędów w ustaleniach faktycznych, które również miały wpływ na treść skarżonego orzeczenia;

Wynikające z naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, błędy w ustaleniach faktycznych, które w sposób bezpośredni miały istotny wpływ na treść skarżonego orzeczenia, wyrażające się w przyjęciu, że.:

a. oskarżony B. M. od początku nawiązania współpracy ze „Zleceniodawcami” miał świadomość, że w przesyłkach znajdują się pieniądze, podczas gdy poczynienie takich ustaleń w oparciu o prawidłowo oceniony materiał dowodowy jest błędne, gdyż sąd dał wiarę wszystkim współoskarżonym co do drogi ich rekrutacji oraz opakowania przesyłek przez określone i nieokreślone osoby, co pozwala stwierdzić, iż na początku nie mógł on mieć świadomości co do ich zawartości;

b. oskarżony B. M. miał pełną świadomość co do brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej oraz miał taki zamiar od samego początku (tj. bliżej nieustalonego przez Sąd a quo dnia), podczas gdy poczynienie takich ustaleń w oparciu o prawidłowo oceniony materiał dowodowy jest błędne, gdyż sąd dał wiarę wszystkim współoskarżonym co do drogi ich rekrutacji, kontaktu ze zleceniodawcami oraz opakowania przesyłek przez określone nieokreślone osoby, a co za tym idzie oskarżony B. M. nie mógł mieć świadomości co do istnienia zorganizowanej grupy przestępczej;

c. oskarżony B. M. od początku - nawiązując przez portal internetowy (...) współpracę z określonymi osobami - wiedział i chciał brać udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstw doprowadzenia osób fizycznych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy o nieustalonej łącznie kwocie, poprzez oszustwa na tzw. „wnuczka”, podczas gdy poczynienie takich ustaleń w oparciu o prawidłowo oceniony materiał dowodowy jest błędne, o czym świadczą w szczególności wyjaśnienia B. M. oraz innych współoskarżonych, którzy zgodnie wyjaśniali, że zostali „zatrudnieni” przez portale internetowe/w tym portal (...) i Tablica, a ich jedynym celem było znalezienie dorywczego źródła dochodu;

d. oskarżony B. M. wiedział, w jakim celu została powołana przez A. K. (2) i jednego z jego braci grupa przestępcza oraz jakimi przestępstwami - tj. oszustwami „na wnuczka” - się trudniła, podczas gdy poczynienie takich ustaleń w oparciu o prawidłowo oceniony materiał dowodowy jest błędne, o czym świadczą w szczególności wyjaśnienia B. M. oraz innych współoskarżonych, którzy zgodnie wyjaśniali, że zostali „zatrudnieni” przez portale internetowe, mieli ograniczony kontakt ze zleceniodawcami, to oni kontaktowali się z oskarżonymi przez telefon oraz nigdy nie

angażowali „kurierów” w proceder oszukiwania pokrzywdzonych(!), z czego jednoznacznie wynika, że nie mógł on mieć określonej świadomości, tak jak to ustalił Sąd meriti;

e. oskarżony B. M. wspólnie i w porozumieniu z innymi określonymi i nieokreślonymi osobami wprowadził w błąd lub wyzyskał ten błąd w celu niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym pokrzywdzonych, a co za tym idzie swym zachowaniem wypełnił znamiona czynów określonych w punkcie EE-DC aktu oskarżenia, podczas gdy poczynienie takich ustaleń w oparciu o prawidłowo oceniony materiał dowodowy jest błędne, o czym świadczą zeznania pokrzywdzonych i wyjaśnienia oskarżonych, którym Sąd a quo dał wiarę, a z których wynika, że oskarżony B. M. nie mógł mieć świadomości co do popełnionych przez określone osoby przestępstw na wnuczka, a jego rola sprowadzała się do przetransportowania paczek - które w późniejszym okresie okazały się być pieniędzmi,

- co w sposób oczywisty miało wpływ na treść orzeczenia.

Niezależnie od powyższego, z najdalej posuniętej ostrożności procesowej, przy pierwszorzędnym charakterze zarzutów sformułowanych powyżej oraz mając na uwadze deontologiczne reguły formułowania zarzutów naruszenia prawa materialnego, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k., skarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art 286 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie, wyrażające się w przyjęciu że swym zachowaniem oskarżony B. M. wypełnił znamiona czynu zabronionego oszustwa (pkt 2 wyroku; pkt II-DC aktu oskarżenia), podczas gdy w zachowaniu oskarżonego B. M. brak jest znamion tego typu czynu zabronionego, o czym świadczy brak jakichkolwiek dowodów - przy jednoczesnym dokonaniu przez Sąd a quo określonych ustaleń - brak osobistej znajomości z A. K. (2) i jego bratem, brak jakiegokolwiek kontaktu z którymkolwiek z pokrzywdzonych, tj. E. A., S. B., T. G. (1), G. S., W. B., J. K., T. G. (2), A. K. (1), odbierania pieniędzy dopiero od kurierów, brak stwierdzonego jakiegokolwiek wprowadzania w błąd pokrzywdzonych, brak celu w postaci doprowadzenia ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przewożenie paczek - w tym pieniędzy - po dokonaniu przestępstw oszustwa (o czym oskarżony B. M. nie wiedział) przez określone i nieokreślone osoby, a więc przy braku adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem oskarżonego a niekorzystnym rozporządzeniem mieniem przez pokrzywdzonych.

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k., wniósł o:

I. zmianę skarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego B. M. od wszystkich zarzucanych mu czynów.

Ewentualnie zaś, z najdalej posuniętej ostrożności procesowej, mając na uwadze najlepiej pojęty interes oskarżonego, gdyby Wysoki Sąd nie zdecydował się na uwzględnienie wniosku zawartego w punkcie I, wniósł o:

II. zmianę skarżonego wyroku poprzez:

a. uniewinnienie oskarżonego B. M. od czynu zarzucanego mu w pkt I wyroku, tj. czynu z art. 258 § 1 k.k.

b. uznanie, iż zachowania oskarżonego określone w pkt. II - IX wyroku wypełniają znamiona czynu zabronionego, określonego w art. 292 § 1 k.k.

c. na podstawie art. 292 § 1 k.k. wymierzenie mu kary pozbawienia wolności w dolnych granicach zagrożenia ustawowego oraz kary grzywny w wysokości 200 stawek dziennych grzywny, przy określeniu dziennej stawki w wysokości 50 złotych.

d. na podstawie art 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. wnoszę o zawieszenie wykonania ewentualnie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby lat 3.

Obrońca oskarżonego S. P. na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 3 i 4 k.p.k. wyrokowi w zaskarżonej części zarzucił:

I. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na uznaniu, że wobec oskarżonego nie zachodzą przesłanki do zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego w sprawie prowadzi do wniosku, iż są podstawy do traktowania tego czynu jako szczególnie uzasadnionego wypadku, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa, w szczególności z uwagi na postawę oskarżonego i jego wyjaśnienia, które stanowiły podstawę ustaleń stanu faktycznego zbudowanego przez Prokuraturę i Sąd w zakresie popełnienia przez S. P. zarzucanego mu czynu, w sytuacji gdy ujawnił on wszystkie istotne okoliczności sprawy, w żaden sposób nie utrudniał prowadzonego postępowania, jest osobą młodocianą, co w powiązaniu z przyznaniem się do winy, deklaracją naprawienia wyrządzonej szkody, wyrażeniem żalu i skruchy winno prowadzić do zastosowania przez Sąd instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary przewidzianego przez art. 60 § 2 pkt 2 k.k., gdyż wymiar orzeczonej, kary pozbawienia wolności oraz okres próby może spowodować daleko niekorzystne i nieodwracalnie szkodliwe skutki dla oskarżonego i jego najbliższej rodziny.

II. orzeczenie wobec oskarżonego S. P. rażąco niewspółmiernie surowej kary w wymiarze 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, przy wymiarze której Sąd Rejonowy nie uwzględnił w wystarczającym stopniu wszystkich okoliczności łagodzących odpowiedzialność karną, a mianowicie, przyznanie się do winy przez S. P. do dokonania zarzucanych i zarazem przypisanych mu czynów, właściwości i warunków osobistych sprawy, wyrażenia skruchy i czynnego żalu, współpracy z organami ścigania, a także pominięcie zachowania oskarżonego po popełnieniu czynu, które daje gwarancje, że w przyszłości nie dopuści się on popełnienia czynów zabronionych, co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia rażąco surowej kary w wymiarze 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat, która nie spełnia dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 k.k., albowiem nadanie właściwego znaczenia okolicznościom dotyczącym wymiaru kary w przedmiotowej sprawie uzasadnia orzeczenie kary łagodniejszej a także zmniejszenie okresu zawieszenia wykonania tej kary.

III. Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez wymierzenie kary pozbawienia wolności w łagodniejszym wymiarze oraz zmniejszenie okresu zawieszenia wykonania kary.

Sąd zważył, co następuje:

Apelacje obrońców uznać należało za niezasadne.

Zaskarżonemu wyrokowi autor apelacji wniesionej na korzyść B. M. zarzucił obrazę przepisów postępowania tj. art. 7, 410 i 5 § 2 k.p.k. prowadzącą do błędnych ustaleń faktycznych. Z treści uzasadnienia wynika, że skarżący uważa iż bezzasadnie odmówiono wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie tego, że nie miał świadomości istnienia zorganizowanej grupy przestępczej zajmującej się popełnianiem przestępstw metodą na „wnuczka i policjanta”, a tym bardziej brania w niej udziału, jak też nie miał świadomości pochodzenia pieniędzy, które przewoził.

Na wstępie przytoczyć należy postanowienie SN z dnia 19.02. 2014 r. (II KK 17/14), z którego wynika, że dokonanie oceny materiału dowodowego przez sąd w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia art. 7 i 410 k.p.k. Z kolei danie wiary jednej grupie dowodów, a odmówienie innej nie czyni zasadnym zarzutu obrazę art. 5 § 2 k.k., zwłaszcza, że wątpliwości co do winy miał jedynie obrońca oskarżonego.

Z jednolitego orzecznictwa, między innymi wyroku SN z dnia 20 II 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 1975, z. 9, poz. 84 wynika, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie

konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego.

Nie da się nie zauważyć, że obrońca oskarżonego B. M., choć mógłby sformułować zarzut w sposób bardziej ogólny, a jednocześnie czytelny i wyczerpujący rozbił na czynniki pierwsze wyjaśnienia oskarżonego, czyniąc nieomal z każdego wypowiedzianego zdania zarzut obrazy art. 7 k.p.k. Z treści tych zarzutów nie wynika jednocześnie jakie naruszenie zasad oceny dowodów, nie pozostające w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego miał na myśli. Z apelacji wyłania się wyłącznie jeden przekaz, że sąd a quo ustalenia faktycznie w bezkrytyczny sposób winien oprzeć na wyjaśnieniach oskarżonego, pomijając pozostały materiał dowodowy i w istocie prowadząc do obrazy art. 410 k.p.k.

Nie sposób pominąć tego, że w kontekście wcześniejszych zarzutów, kwestionujących ustalenia faktyczne chybiony jest zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 286 § 1 k.k.

Podnoszony przez skarżącego fakt rekrutacji oskarżonego za pomocą portalu internetowego z ogłoszeniami o pracy, podobnie jak innych współoskarżonych nie został podważony dowodami o przeciwnej wymowie. Nie świadczy to jednak samo w sobie o tym, że B. M. jest osobą niewinną, lub winną paserstwa nieumyślnego. Przede wszystkim za nieskuteczne uznać należy porównywanie sytuacji oskarżonego do innych osób, jak chociażby do L. S., który został skazany za czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., a nie z art. 292 k.k., co sugeruje obrońca w przypadku B. M.. Z kolei S. P. sądzony tylko za jeden czyn, prawomocnie został uznany za winnego dokonania przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., co nie było kwestionowane przez niego i obrońcę, a jedynie wymiar kary. W każdym przypadku sąd meriti dysponował innymi dowodami i nie był zobligowany do zastosowania tej samej kwalifikacji prawnej czynu do każdego z oskarżonych.

To, że B. M. nie miał bezpośredniego kontaktu z pokrzywdzonymi tj. E. A., S. B., T. G. (1), G. S., W. B., J. K., T. G. (2), A. K. (1) nie przemawia za uznaniem prawdziwości tezy autora apelacji, że oskarżony nie mógł dopuścić się oszustwa. Nie wiadomo jak traktować twierdzenie obrońcy, który wskazuje, że nie ustalono osobistej znajomości oskarżonego z A. K. (3), ale bezspornym jest, że ustalono, iż to jemu B. M. przekazywał pieniądze pochodzące z przestępstw. Trafnie też zauważył Sąd I instancji, że mechanizm opracowany przez zorganizowaną grupę przestępczą, mającą swój cel działania – dokonywania oszustw określoną metodą (na wnuczka i funkcjonariusza policji) przewidywał podział ról: telefonistów nakłaniających pokrzywdzonych do wydania pieniędzy po uprzednim wprowadzeniu ich w błąd co do osoby dzwoniącej i celu, na jaki miały być spożytkowane pieniądze, „odbieraków” (osoby przejmujące pieniądze), kurierów i sprawców, do których docelowo trafiały pieniądze. Słuszna jest uwaga Sądu Okręgowego, że w tym przypadku grupa nie miała wysokiego stopnia zorganizowania, brak przesłanek aby twierdzić, że stosowano system kar. Daje się jednak wyodrębnić strukturę, na czele której stały osoby dzwoniące z angielskich numerów telefonów i koordynujące pozostałe osoby, których skład się zmieniał, podobnie jak A. K. (2) i jego bracia. Istotne, że grupa miała określony cel działania i gotowych do popełnienia przestępstw członków. O takiej gotowości świadczy treść materiałów operacyjnych dotyczących B. M.. Ponadto treść tych materiałów świadczy także o większej niż służbowa zażyłości oskarżonego z osobami, z którymi rozmawiał przez telefon, dotyczyła spraw osobistych, innych kurierów i ich ewentualnej uczciwości, bądź dociekliwości w sprawdzaniu zawartości przewożonych paczek.

Oskarżony M. na polecenie organizatorów przestępstwa często wymieniał telefony oraz karty SIM. Wbrew twierdzeniu obrońcy za naiwne byłoby uznanie za wiarygodne wyjaśnienie oskarżonego twierdzącego, że jego zachowanie spowodowane było chęcią poprawy zasięgu, gdyż zależy on od przekaźników, a nie modelu aparatu telefonicznego. Nie negując wiedzy E. M. wskazującej na to, że była przekonana, iż mąż może liczyć na stałe zatrudnienie, to jej wiedza stanowiła pochodną relacji B. M.. W kontekście tej sprawy podniosła jednak istotną kwestię, a mianowicie, że kiedy towarzyszyła mężowi w podróży, to konkretny adres podawany był telefonicznie niemal w ostatniej chwili.

Sytuacji oskarżonego nie można także porównywać do sytuacji chociażby G. L., T. K., Z. G., czy R. R. (2), których relacje choć przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego, to w aktach sprawy brak jest dowodów o charakterze niejawnym, tak jak w przypadku B. M.. Z depozycji tych świadków i wyjaśnień oskarżonego wyłania się spójny

obraz dotyczący zleceniodawców o imionach R. i S.. Legalnie prowadzonej działalności kurierskiej przeczy to, że mężczyźni nie podawali swoich nazwisk, nie podpisywano żadnych umów o pracę, czy nawet umów przyrzeczenia pracy. B. M., jak słusznie zauważył sąd meriti miał doświadczenie w działalności kurierskiej i nic nie przebiegało w sposób podobny do poprzedniego. O działalności przestępczej świadczy szereg okoliczności podniesionych przez Sąd Okręgowy takich jak nietypowy sposób przekazywania przesyłek w różnych miejscowościach na terenie kraju, w pośpiechu, konfidencjonalnie – w miejscach ustronnych tak by nie zostać zauważonym, bez pokwitowania. Dostawa paczek miała miejsce kilku etapowo, tak by uniknąć powiązania ostatniego ogniwa z pierwszym. Paczki były zawsze dwie – jedna zabezpieczona, choć typowo nie zaadresowana, bez dokładnego adresu w różnorodnych pudełkach: po butach, glukometrze. Z drugiej przesyłki B. M. odliczał pieniądze i je wypłacał innym „kurierom” także bez pokwitowania, co przemawia za tym, że cieszył się dużą dozą zaufania osób, którym finalnie dostarczał pieniądze. To zaufanie było szczególnie widoczne zwłaszcza jeśli weźmie się pod uwagę, że oskarżony jako jedyny miał możliwość przeliczania pieniędzy z kopert przed ich przekazaniem. Słusznie wyjaśnienia oskarżonego uznane zostały za niewiarygodne w zakresie braku świadomości udziału w zorganizowanej grupie przestępczej skoro zarówno on, jak i żadna z osób z nim współpracujących nie posiadała logo na samochodach, bądź uniformu. Każdy człowiek o przeciętnym doświadczeniu życiowym musiał zdawać sobie sprawę z tego, że wyjątkowym dziełem przypadku byłoby zatrudnienie wielu pracowników na okres próby. Poza tym nie można pomijać faktu, że oskarżony unikał patroli policyjnych, informując o tym telefonicznie osoby zlecające przewóz przesyłek. Zasadna była uwaga Sądu Okręgowego, że gdyby uznać za prawdziwe wyjaśnienia oskarżonego, iż środki ostrożności podejmowane były w celu zmylenia konkurencji, to nie miałby powodu obawiać się policji, a poza tym gdyby konkurencja chciała być skuteczna, to przy braku zewnętrznych oznakowań samochodu B. M. i innych całą energię musiałaby wydatkować na tropienie go.

W świetle zebranego materiału dowodowego za niezаслужający na akceptację uznać należy argument skarżącego, że dopiero na późniejszym etapie współpracy, kiedy odmówiono mu zatrudnienia zorientował się, że może uczestniczyć w jakimś nielegalnym przedsięwzięciu. Z podsłuchów telefonicznych wynika, że rozmowy były rejestrowane już w listopadzie 2014r., natomiast zarzucone oskarżonemu czyny miały miejsce w 2015r. i 2016r. Sąd odwoławczy skorygował datę początkową czynu kwalifikowanego z art. 258 § 1 k.k., natomiast uwzględniając kierunek i zakres apelacji nie dokonywał korekty daty końcowej. Postawa oskarżonego wskazuje na to, że gotowość do dokonywania przestępstw w ramach zorganizowanej grupy przestępczej popełniającej przestępstwa przeciwko mieniu metodą na wnuczka i policjanta B. M. przejawiał znacznie wcześniej.

Z wyroku SN z dnia 24.03.2009r. (WA 9/09, OSNwSK 2009/1, poz. 752 wynika, że nie jest konieczna wiedza o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących czy mechanizmów funkcjonowania. Wystarczy gotowość sprawy do spełnienia zadań służących grupie, której świadomość istnienia ma sprawca.

Obrońca oskarżonego słusznie na gruncie obowiązującego orzecznictwa twierdzi, że przynależności do grupy nie można się domyślać i oczywistym jest, że przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. można popełnić nie tylko umyślnie w zamiarze bezpośrednim lub ewentualnym. Wersji prezentowanej w wyjaśnieniach oskarżonego jakoby zaczął się dopiero po pewnym czasie domyślać, że uczestniczy w przestępstwach w ramach zorganizowanej grupy przestępczej nie potwierdza pozostały materiał dowodowy oceniany zgodnie z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy. Zresztą Sąd Okręgowy nie poczynił takich ustaleń i nie przypisał oskarżonemu sprawstwa nieumyślnego. Stwierdził, że oskarżony miał świadomość istnienia grupy przestępczej, akceptował cele i godził się, by je realizowano.

B. M. nie był sprawcą jednego incydentalnego przestępstwa. Zresztą grupa miała swój profil działania. Metoda działania była dobrze przemyślana, bowiem w założeniu chodziło o to samo, co skarżącemu tj. o rozerwanie znamion przestępstwa oszustwa, poprzez rozdzieleniu ról, co nie oznacza, że jeśli oskarżony osobiście nie wprowadzał pokrzywdzonych w błąd, lub błąd ten wyzyskiwał, to nie popełnił oszustwa. Firmy kurierskie przewożą różnego rodzaju rzeczy, nie zaś wyłącznie pieniądze, o czym oskarżony wiedział.

Pomimo, że Sąd Okręgowy sporządził krótką niejawną część uzasadnienia, Sąd odwoławczy nie uznał za konieczne sporządzania części uzasadnienia w ten sposób dochodząc do przekonania, że w istocie mógłby przytoczyć jedynie pewne wypowiedzi naświetlające kontekst sytuacyjny sprawy, jak też dokonać powielenia części jawnej.

Odnosnie apelacji obrońcy S. P., który zaskarżył orzeczenie w zakresie kary pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

S. P. za czyn z art. 286 § 1 k.k. zaskarżonym wyrokiem wymierzono karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny w kwocie po 50 złotych. Wykonanie kary pozbawienia wolności w oparciu o art. 4 § 1 k.k., art. 69

§ 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres 5 lat tytułem próby.

We wnioskach końcowych apelacji obrońca nie zawarł postulatu wymierzenia konkretnej kary, która w jego odczuciu byłaby karą sprawiedliwą, nie wskazał nawet czy dolegliwość dla S. P. upatruje w karze, czy długości okresu próby. Podniósł jedynie, że w stosunku do oskarżonego winien mieć zastosowanie art. 60 § 2 pkt 2 k.k.

Zdaniem Sądu odwoławczego, nie istniała potrzeba sięgania po instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary skoro przestępstwo z art. 286

§ 1 k.k. zagrożone jest karą od 6 miesięcy pozbawienia wolności. Trudno się zgodzić ze skarżącym, że tak niska kara mogłaby być niewspółmiernie surowa. Wskazany przez obrońcę przepis stosuje się w szczególnie uzasadnionych przypadkach, a takie wobec oskarżonego nie zachodziły. Nawet skarżący nie uzasadnia kwestii nadzwyczajnego złagodzenia kary „staraniem o naprawienie szkody lub o jej zapobieżenie”. Takie okoliczności jak przyznanie się do winy i wyrażenie skruchy stanowią okoliczności łagodzące, ale w tej sytuacji nieistotne z punktu widzenia nadzwyczajnego złagodzenia kary. To, że częściowo umorzono postępowanie wobec S. P. nie musi świadczyć o tym, że kluczowe były jego wyjaśnienia, ale że nie zebrano dowodów jego winy, bądź zebrano dowody świadczące o jego niewinności, a pochodzące z innych źródeł.

Sąd Okręgowy uwzględnił przy wymiarze kary pozytywną opinię z miejsca zamieszkania, ale też wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu i uprzednią dwukrotną karalność, którą skarżący w swych wywodach pominął. W tych okolicznościach uznać należy, że nawet najniższa kara przewidziana za to przestępstwo i bez konieczności stosowania art. 60 § 2 pkt 2 k.k. byłaby karą niewspółmiernie niską, tym bardziej, że Sąd I instancji dostrzegł pozytywną prognozę na przyszłość i wykonanie kary warunkowo zawiesił na okres 5 lat tytułem próby.

Kara rażąco niewspółmierna ma charakter oceny. Określenie „niewspółmierność” oznacza brak proporcji pomiędzy wymiarem kary, a okolicznościami, które miały wpływ na to rozstrzygnięcie. Z kolei „rażący” to wyraźny, bardzo duży. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną, oczywistą, a więc nie dającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą (komentarz do art. 438 k.p.k., str. 163, pod red. Między innymi Dariusza Świeckiego).

Wymierzona również B. M. kara za ciąg przestępstw i kara łączna jest karą sprawiedliwą oraz adekwatną do stopnia zawinienia uwzględniając specyfikę osób pokrzywdzonych i osiągnięte korzyści majątkowe. Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy wskazał na okoliczności łagodzące i obciążające, a swój wyrok w tej kwestii należycie uzasadnił (str. 52).

Na podst. art. 626§ 1 k.p.k., art. 633 k.p.k. orzeczono o kosztach procesu, zaś o opłatach na podst. art 2 ust. 1 pkt 4 i 5, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca o opłatach w sprawach karnych. Na podst. § 4 pkt 3, § 17 pkt 2 podpunkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości o z dnia 3 października 2016r. rzezono o wynagrodzeniu dla obrońców i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej w postępowaniu odwoławczym.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny, w oparciu o dyspozycję art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.